

GOGA

Dušan Čater

Srhljivke

8	KLINCMAN
60	NOBENA KONSTANTA NI DOBRA
70	ISKRE
82	SVINJA
94	VODNJAK
146	BOŽJI DAR

Sreda, 19. oktober 2022

Maki je stal pred velikim starinskim ogledalom, pozlačenim in okrašenim v baročnem slogu. Na steno velike veže je bilo pritrjeno malenkost prenizko za njegovo višino, in če je stal povsem vzravnano, se je videl v njem samo od nosu navzdol. A tisti trenutek je bilo to dovolj, saj si je ogledoval le svoje telo. Na sebi je imel spodnji del trenirke, zgoraj nič. Vlekel je trebuh navznoter in napenjal mišice. Ne trebuha ne mišic ni bilo kaj prida, špeha pa tudi ne, kar je bilo za moškega sredi štiridesetih let povsem zadovoljivo. Ko je z boksanjem v predel želodca preizkušal trebušne mišice, je slišal njen glas. Napel je ušesa, a besed ni mogel razložiti. Umaknil se je izpred ogledala in se po dolgem hodniku, ki je imel eno steno povsem zastekljeno, na zunanji strani pred steklom pa rešetke, napotil do nje. Lena je s spodviti-mi nogami in odeta v odejo sedela na kavču v dnevni sobi.

»Si kaj rekla?« jo je vprašal.

»A imaš ti danes rekreacijo?« mu je vrnila vprašanje.

Pokimal je. Vprašanje mu ni bilo všeč. Rekreacija, ki je imela bolj malo skupnega s športom, več pa z druženjem, je bila stvar, kamor je vedno hodil sam; bila je nekaj njegovega, njegov pobeg od domačega ognjišča. Navadno so s fanti odigrali eno uro košarke, potem pa sedli v bar športnega društva in mleli moške pogovore.

»Zakaj?« je previdno vprašal.

»Šla bi s teboj,« je rekla.

»Zakaj?« je še enkrat vprašal Maki.

»Bojim se ostati sama v tej hiši.«

»Ne pretiravaj, no ...« je rekel Maki skozi nasmešek. »A še vedno misliš, da v njej straši?«

Lena je skomignila z rameni.

»Včasih pomislim na to, da je hiša tako stara, da bi lahko bili v njej duhovi ...«

»Duhovi?!« se je začudil Maki. »Hiša je res stara, ampak ...« je prekinil, ker se je Lena zagledala naravnost v njegove oči. Videl je, da njen strah ni zaigran. »Seveda, pojdi z mano,« je potem rekel. »Pa pohiti, čez pol ure začnemo.«

In Lena je z olajšanim nasmehom na obrazu kar poskočila s kavča in stekla skozi visoka dvojna vrata, ki so vodila v spalnico. Maki je gledal za njo in se vdano v usodo popraskal po temenu.

Maki je Leno spoznal pred slabim letom na novoletni zabavi, ki jo je priredila reklamna agencija, za katero sta oba delala. Lena je bila tam nova v službi, Maki pa zunanji sodelavec z dolgim stažem. Takrat je Lena preživljala težke čase. Njen partner, s katerim je bila dve leti in pol v zvezi, je tistega poletja izginil med potapljanjem v okolici Krka. Čeprav njegovega trupla niso nikoli našli, so ga vseeno proglasili za mrtvega in Lena se je večkrat spraševala, če je sploh umrl ali pa jo je samo zapustil, saj je njegovemu takratnemu odhodu na Krk botroval prepir, katerega vzrok je bila ona, za kaj pa je v resnici šlo, ni hotela nikoli povedati. So se pa na ljubljanskih Žalah bližnji kljub vsemu poslovlili

od njega. Na zid, kamor pripnejo ploščico z imenom tistih, katerih pepel raztrosijo po bližnjem travniku, so vpeli tudi njegovo ime, čeprav ni bilo ničesar za raztrositi.

Maki je do tistega usodnega srečanja na novoletni zabavi agencije stoično čemel v predolgi zvezi z žensko, s katero sta imela bolj brat in sestra odnos, pa se mu zaradi ležernosti ni dalo ničesar spremeniti. Zaradi tega duševnega stanja mu je tudi zrasel trebuh, ki ga ni preveč motil, dejstvo pa je, da v njegovi zvezi ni bilo več nobenih spolnih igric, nobenih dotikov, če niso bilo ravno nujni, in seveda tudi pričkanja ni bilo nobenega več. Ker tudi otrok ni bilo, je bil v glavnem mir in k temu je Maki podzavestno tudi težil. Po tisti zabavi je Maki zmerno opit in dobre volje končal v Lenini postelji, kjer je ponovno oživel. Dolgočasni mir je odstavil na stranski tir, se znebil trebuha ter nekaj sala okoli bokov in se potem še nekajkrat vrnil med njene rjuhe, dokler ni končno prekinil ovenele veze in se z Leno naselil najprej v najemniškem stanovanju v centru Ljubljane. Tam sta se na Lenino željo, ker je, kot se je izrazila, hotela obrniti nov list v življenju, osem mesecev trudila spočeti otroka. Makiju se je zdelo vse skupaj prehitro, ampak toliko je že vedel o življenju, da o tem ne odloča on. Pa se na Lenino žalost nikakor ni izšlo. Razlog sta pripisovala nenehnemu stresu in hektičnemu mestnemu življenju, zato sta s pomočjo kreditov kupila precej staro in veliko hišo na obrobju mesta, ki je bila potrebna precejšnje prenove in jima je bila zato cenovno dosegljiva. Prepričana sta bila, da je umirjenost ključnega pomena za oploditev, in vedela sta, da zelena barva pomirja. Okolica njune stare hiše izven mesta je bila

precej zelena. Pred štirimi dnevi sta prvič prespala v njej in občutki niso bili niti malo prijetni, kaj šele, da bi pomirjali. Škripalo je vsepovsod in veter, ki se je skozi razne špranje in razpoke uspel izmuzniti vanjo, je zavijal po dolgih hodnikih in velikih praznih sobah.

Maki je s tem marsikaj pridobil, mir pa izgubil.

Ko so fantje na hitro končali z rekreacijo, ker je bilo zunaj premrzlo za igro, so se napotili v brunarico športnega društva. Zunaj je že dišalo po zimi, ki je neusmiljeno prihajala v deželo, in bar je bil temu primerno poln in zakajen. Klopi in mize pred njo so samevale, le za eno od njih sta si mladeniča, odeta v zimske bunde, podajala smotko marihuane. Lena je sedela v kotu gostilne. Pred njo je bila skodelica čaja, v naročju pa je držala neko oranžno žival in jo božala po glavi. Fantje so se ustavili ob šanku, Maki pa je nadaljeval do Lene.

»Lej, kaj sem našla ...« je rekla Lena in dvignila kosmato oranžno žival s kolen, da je Maki v njej prepoznal mladega mucka.

»Videti je kot tisti nemški fuzbaler ... Jurgen Klinsmann!« se je nasmehnil.

»A ni lep?«

»Ne, ni lep,« je rekel Maki.

»Brez enega očesa je,« je žalostno rekla Lena. »Poglej!«

Maki se je zagledal malemu in očitno podhranjenemu mucku v mačji obraz. Malo glavo je obdajala košata in nasršena oranžna dlaka, na nekih mestih ofucana, na vsaki strani pa sta iz nje štrleli prav tako oranžna ušesi z malo

dlake, da se je videla rožnata koža pod njo. Črno-bel smrček je bil na sredini glave, nad njim pa eno poškodovano oko, da se je videla samo beločnica, na robovih okrvavljena, drugo oko pa je bilo smaragdno zeleno in ... Maki je v njem zaznal žlehtnobo. V bistvu ni nikoli maral mačk.

»Kje si ga našla?« je vprašal.

»Tu notri je bil,« je rekla Lena. »K meni je prišel ... sam od sebe ...«

»Mogoče je bolan,« je zaskrbljeno rekel Maki. »Mogoče ima bolhe ... Ni pametno, da ga vlačiš po rokah.«

»Bogi je,« je rekla Lena in Maki je v njej spet videl tisto žensko izpred osmih mesecev, ki ima željo nekoč postati mati.

»Grem do šanka,« je rekel. »Da malo pokomentiramo igro,« se je nasmehnil. »Boš ti še kaj?« jo je vprašal, Lena pa ni umaknila pogleda od oranžnega mačka.

»Bošček ... A so grdo delali s tabo?« je govorila mucku in ga nežno božala po košati in ofucani oranžni glavi.

Petek, 21. oktober 2022

Maki se je prebudil, ko mu je na glavo padla knjiga. Vse skupaj se mu je zdelo precej nadrealno. Prejšnji večer se je sprl z Leno in je že drugič zapored prespal na kavču v dnevni sobi. Razlog spora je bil Klincman. Že predvčerajšnji večer, ko sta se vrnila z rekreacije, ga je doletela ista usoda. Takrat mu je očitala, da je spil kozarček preveč in da smrdi po alkoholu, kar se mu je zdelo povsem neumestno, ker je tudi ona spila nekaj kozarčkov in se ni njen zadah v

ničemer razlikoval od njegovega. Pa ni rekel ničesar. Tiho je sprejel njeno željo, ko pa je videl, da se je na njegovo mesto v spalnici poleg Lene stisnil oranžni mačkon, si je dejal, da si je sam kriv za vse: kaj ima ženska početi na njegovi! rekreaciji?

Naslednji dan je Lena ostala doma, za izgovor pa je uporabila glavobol. Ta je morda res klujuval v možgane in je bil posledica popitega alkohola, a Makiju se je vse bolj dozdevalo, da gre poglavitni razlog iskati v tem, da je hotela ostati doma z ubogim, napol invalidnim muckom in se crkljati z njim. Tistega dne tudi Makiju ni bilo treba iti na agencijo in je delal od doma, zato je bil priča njuni neizmerni ljubezni. Večji del dneva je sicer preživel v svojem delovnem kabinetu, ko pa se je vrnil v spodnje prostore, natančneje v spalnico, od koder se Lena in Klincman sploh nista premaknila, ju je ljubosumno gledal, kako se valjata po rjuhah, na katere on ni imel vstopa. Kadar koli se je približal postelji, je maček začel pihati jezo in srd vanj, Lena pa ga je sicer prijazno, pa vseeno, prosila, naj ne vznemirja ubogega in prestrašenega reveža, ki je dal v svojem kratkem življenju marsikaj groznega skozi. Dolgo je tiščal jezo v sebi, po kosilu pa je izbruhnila v obliki besed, ki so bile predvsem očitki. Ali kdaj pomisli, da bi se tudi on rad malenkost raztegnil po postelji in bil po možnosti deležen takšnega božanja kot prekleti maček, jo je spraševal, nakar mu je Lena zabrusila nazaj, da je navaden egoist. In končalo se je tako, da sta večji del dneva oba užaljena molčala; spregovorila sta le tisto, kar je bilo nujno potrebno. Klincman je končal v njeni postelji, Maki pa na kavču v dnevni sobi. Že drugič zapored!

Zleknil se je po trdem kavču in ob televiziji ga je zmanjkalo ter odneslo v spanec. Sanjal je neke sanje, a se jih zjutraj ni mogel spomniti. Kot rečeno: zbudila ga je knjiga, ki je končala na njegovem nosu.

»Džizus,« je polglasno rekel, se avtomatično zagledal v knjižne police nad kavčem in tam videl drobnega oranžnega mucka s poškodovanim očesom, kako je spretno koračil po samem robu police in s tačko metal knjige z nje. Eno za drugo, da so padale na kavč, pa nanj in po tleh.

»Ej, ej, ej,« je glasno rekel. »Kaj počneš?«

Maček se je ustavil in svoj enooki pogled usmeril Makiju naravnost v oči.

»Ne smeš tega delati,« je rekel in se dvignil v polsedeč položaj. Stegnil je roko, da bi mucka vzel k sebi in ga malenkost pocrkľjal, kajti s tistim poškodovanim očesom je bil videti res usmiljenja vreden. »Pridi sem, Klincman,« mu je rekel, maček pa je zapičil svoje, za tako starost neverjetno ostre kremplje v njegovo roko, potegnil z njimi navzgor, da je Makiju potrgal kožo, izpod katere je kmalu začela pronicati kri. Potem jo je ucvrľ v spalnico.

Šel je za njim in ga videl, kako se je stisnil k Leni, ki je še vedno spala, ter nebogljenio mijavkal. Porinil je svojo oranžno glavo pod njeno pazduho in Lena ga je, ne da bi odprla oči, začela božati po njej. Prekleta pizda mala, si je v mislih prigovarjal, medtem ko se je praskal po ranjeni roki. Spomnil se je, kako je tisti večer v brunarici Lena rotilla natakarka, če sme iti zlobni mačkon z njo. Gostinec ni videl v tem nobenega problema. Je že vedel, zakaj, ga je prešinilo.

»Dam za rundo, če ga le vzamete,« je še dodal in eto ... Zdaj ta oranžna zloba leži na njegovi postelji in tišči glavo Leni pod pazduho in se pretvarja, kot da se ni nič zgodilo.

Maki je zaprl dvojna vrata spalnice in začel zlagati knjige nazaj na polico. Potem je zakuril v peči, pripravil kavo, popekel kruhke in jih z maslom vred postavil na mizo, preden je šel zbuditi Leno. Legel je poleg nje in jo hotel objeti, nakar je maček nevarno zasopihal vanj, da se je v strahu, da ne bi spet okusil njegovih krempljev, umaknil na rob postelje. Dregnil je Leno in jo prebudil. Nejevoljna je vstala in malo pozneje sta skupaj popila kavo, večino opečenca z maslom pa je snedel Klincman. Jeza in užaljenost je pri obeh popustila in opravičevanja so padala z obeh strani, dokler se nista objela in se pričela urejati za na delo.

Ko sta se vozila po gozdni cesti proti mestu, je navadno pogovor o službi zamenjal pogovor o Klincmanu. Maki je hotel pogovor večkrat speljati drugam, enkrat celo na poslovno pot na Češko, ki se ima zgoditi čez slab teden dni in o kateri je Lena vedno rada govorila. To bo njuno prvo skupno potovanje čez mejo, če odštejeta tisti poletni obisk Hrvaške, ki pa njima nikoli ni predstavljala tujine. Vseeno sta se že po nekaj suhoparnih dialogih spet vrnila na ubogega poškodovanega mucka, ki mu v življenju ni bilo lahko.

Tisti dan se je Maki do večera zadržal v pisarni reklamne agencije, nato pa šel z direktorjem še na pozno večerjo, kjer sta ob buteljkah sivega pinota obsedela vse do fajrunta in nazdravljala uspešnemu zaključku projekta, ki sta ga

mrcvarila več kot dva meseca. Ko se je malo pred polnočjo dokaj nestanovitnega koraka pokazal na vratih stare dvonadstropne hiše na robu Ljubljane, ga je Lena pričakala z besedami: »Poglej, kaj sem ga naučila! ... Koki! Daj tačko!«

»Kako pa zdaj kar naenkrat Koki?« jo je vprašal.

Lena se je zazrla vanj, kot bi jo zasačil s prsti v marmeladi.

»Ime Klincman si težko zapomnim,« je rekla. »In predolgo je ... Koki pa je tako ... lepo,« je končala in Makiju ni preostalo drugega, kot da je moral pol ure gledati, kako ji enooki oranžni mucek Koki daje tačko in umika pogled pred njim. Ostal je brez besed in se zleknil na kavč. Televizija je bila nastavljena na nek filmski program. Gledal je v film, ki se je vrtel na ekranu. Veliko so se kregali, topli in dirkali z avti. Ni uspel ugotoviti, za kaj gre.

Čez nekaj časa se je, oblečen samo v spodnje perilo, prikazal v spalnici. Hotel se je stisniti k Leni, pa ga je ta zavrnila, češ da bo zbudil Kokija, ki je spokojno ležal ob njej. Maki je skozi zobe zasikal dve grdi besedi, potem pa se je, pospremljen z Leninim očitajočim pogledom, obrnil in šel skozi visoka dvojna vrata nazaj v dnevno sobo. Legel je na kavč. Televizije ni hotel več prižgati. Gledal je pod strop in poslušal oglašanje stare prepišne hiše. Veter je komaj slišno zavijal po hodnikih in med sobami ... Tla so na trenutke zaškripala, kot bi kdo hodil po njih ... Od zunaj so skozi slabo zatesnjena okna prihajali glasovi iz bližnjega gozda in nekje so morala udarjati lesena polkna ob stare zidove bajte, da je ta ječala pod udarci.

Mah!, si je mislil svoje.

Sobota, 22. oktober 2022

Maki se je prebudil, še preden se je sonce pokazalo na nebu, je pa sramežljivo mežikalo izza drevesnih krošenj. Kavbo je spil kar stoje in se hitro oblekel v delovni kombinezon. Tistega dne je imel namen marsikaj postoriti v hiši in na vrtu, in ko je stopil na dvorišče, je najprej pogledal v nebo, ki je bilo bolj modro kot minule dni. Tudi oblakov ni bilo videti, je pa opazil dotrajani žleb, iz katerega je štrlelo rjavo listje. Ogolela drevesa niso bila daleč stran od hiše in zavedal se je, da so žlebovi polni listja, da ne morejo več sprejemati vode, da jih je treba očistiti, če ne celo zamenjati. Pogledal je proti lopi, ki se je držala hiše in v kateri je že pred dnevi našel nekaj vrtnega orodja in pripomočkov. Zdelo se mu je, da je tam videl tudi zložljivo lestev. Pomislil je, da ne bi bilo slabo pogledati, kaj vse je tam za tistimi majavimi lesenimi vrati, saj sam ni prinesel s seboj nobenega orodja, sploh nobenih pripomočkov za delo na vrtu, v hiši in pred hišo, ker ga tudi nikoli ni imel.

Sprehodil se je okoli hiše in se razgledoval. Kletna okna so bila majava, leseni okvirji prepereli. Pred njimi so sicer bile rjaste rešetke, ki pa bi jih z dobrim potegom lahko enostavno izruval iz stene, v kar se je tudi prepričal. Za hišo je bilo nekaj razraslega grmovja, ki bi ga bilo potrebno izkopati in tam mogoče narediti malo njivo, en tak zelenjavni vrt, da bi imel svojo, domačo zelenjavo, brez kemikalij, s katerimi konglomerati hranijo tisto v trgovini kupljeno zelenjad. Dan je postajal čedalje lepši, tudi prvi sončni žarki so se že uspeli prebiti skozi ogolele veje dreves, in skladno z njim se je izboljševalo tudi njegovo počutje.

Namenil se je nazaj v hišo, da bi vzel ključe od lope. Ker je bila trava še vedno malenkost vlažna od noči in mu je namočila superge, se je v veži sezul. V nogavicah je stopil do kuhinje, kjer je v enem od predalov čuval ključe. Še prej je poškilil v spalnico. Lena je še spala. Mačka ni bilo ob njej. Zamikalo ga je, da bi se po opravljenem delu malce stisnil k njej. Potem je šel do kuhinje, vzel ključe, in ko je prišel spet v vežo, je tam na svojih supergah zagledal čepečega Klincmana.

»Lejga!« je rekel. »Kaj počneš?« ga je vprašal, čeprav je točno vedel, kaj.

Stekel je proti njemu, a prepozno. Klincman je že opravil svoje. Poscal se mu je v superge.

»Preklet pizdun!« je zaklical za njim, ko se je mimo njegovih nog zmuznil v dnevno sobo.

Zdaj je pa dosti, si je mislil sam pri sebi in njegova prešerna volja je povsem izginila. Kot da ni dovolj, da je moral že tri noči spati na trdem kavču v dnevni sobi, da se zaradi njega prepira z Leno, zdaj pa se mu je prekleti mačkon še ponemaryl v superge. Dovolj te imam, zverina, si je v mislih prigovarjal, medtem ko ga je iskal po dnevni sobi. Poslovi se od svoje Lene, pizdek! Pogledal je pod kavč, pa pod omaro, a nikjer ga ni bilo. Šel je v spalnico in tudi tam ga ni bilo ne na postelji in ne pod njo. Barabin točno ve, kaj je storil, si je mislil. Ampak Maki je bil trdno odločen, da ga bo našel! Pa ni šlo tako zlahka. V kuhinji ga ni našel, zato je šel po stopnicah v zgornje nadstropje in tam iz sobe, kamor sta z Leno prestavila staro pohištvo, preden ga bosta odpeljala na odpad, skozi priprta vrata zaslišal, kako se je nekaj prevrnilo. Vstopil je in zaprl vrata za seboj.

»A, tukaj si!« je glasno rekel. »Zdaj te pa imam, pizda mala!«

Vzel si je čas. Odprl je vsako še tako majhno omaro, prestavljal stare in vlažne fotelje, pa kavče in mize, dokler ga ni našel v eni od škatek, ki so bile zložene ob oknu. Maček se je zavlekel med stare krpe in cunje, da se je videla samo njegova mala oranžna glava z ušesi, črno-belim smrčkom ter enim zdravim in enim poškodovanim očesom, kjer je bila samo beločnica, prepredena s krvavimi žilicami. Milo je gledal v Makija, a Makiju se ni niti malo zasmilil.

»Z mano boš šel,« mu je rekel Maki. »Peljem te nazaj, od koder si prišel!«

Stegnil je roko proti njemu, da ga izvleče iz škatle, ko je maček nenadoma prhnil vanj in ga v istem trenutku ugriznil v hrbtno stran dlani.

»Avč!« je Maki glasno vzkliknil, da je takoj pomislil, da bi njegov krik lahko zbudil Leno in bi bilo njegovo prizadevanje, da ga je našel, zaman. Vzel je staro srajco, ki je bila na vrhu druge škatle, in z njo pokril Klinckmana. Maček se je upiral, a Maki je bil močnejši. Ovil ga je v blago, s tal pobral večjo nakupovalno vrečo iz blaga, jo spraznil in ga, še vedno ovitega v staro srajco, zbasal vanjo. Z ročaji vrečke je naredil velik voz, ki je preprečeval, da bi se mačkon izmuznil iz nje.

Dvignil je nakupovalno vrečo in čutil, kako se Klinckman bori v njej. Vztrajnosti mu res ne manjka, si je moral priznati Maki. Taka mala žverca, pa takšen kraval, si je mislil, še bolj pa se je prepričal v to, ko je iz škatle prihajalo mačkovo pridušeno mijavkanje in tuljenje.

»Tiho bodi,« mu je zašepetal, saj se je ustrašil, da bo s svojim cviljenjem in divjanjem prebudil Leno.

Ker se to ni zgodilo, je maček kmalu pristal na zadnjem sedežu Makijevega peugeota. Peljala sta se po gozdni cesti in Maki je najprej pomislil, da bi Klinecmanu izpustil kar sredi gozda. A zdelo se mu je preblizu doma, kajti maček bi lahko prišel nazaj. Zdelo se mu je pa tudi za kanček preveč kruto. Revez v divjini najbrž ne bi preživel, se je oglasila njegova vest. Kakršen koli je že, ta pizdek od mačka, si je mislil, si ne zasluži smrti. Naj živi nekje svoje hudobno mačje življenje, samo da je dovolj daleč stran od njega in njegove Lene.

Ustavil je pred brunarico športnega društva, kjer ga je Lena našla ali bolje: on njo. Bilo je sobotno jutro, gostilna zaprta in v njej ni bilo nikogar. Na igralih sta dva otroka, deček in deklica, plezala po lesenih konstrukcijah, medtem ko sta mladi mamici kadili na eni od klopi. Parkiral je za brunarico ter se tako umaknil njunim očem. Stopil je iz avta, odprl zadnja vrata in tam s sedeža pobral premikajočo se vrečo. Maček, ki je med vožnjo prenehal s cviljenjem in premetavanjem, je zdaj spet začel s kravalom. Maki je odložil nakupovalno vrečo na tla, jo odvezal in bil takoj deležen mačjega pihanja. Mačku je sicer uspelo, da se je izmotal iz srajce, v katero ga je Maki ovil, in je zdaj s kremplji mahal proti njemu. Maki je še pravi čas umaknil roko, da ne bi spet fasal kakšnega ugriza.

»Adios, amigo,« je rekel Klinecmanu, ko je ta zlezal iz vrečke in radovedno gledal okoli sebe. »Želim ti srečo v življenju,« mu je rekel, zaprl zadnja vrata avtomobila, nato

pa sedel vanj. Preden je speljal, se je še enkrat ozrl proti njemu. Klincman je nežno in počasi, kot najbolj neboljen mucek, stopil k otrokoma, ki sta plezala po igralih.

Ko je prišel domov, je bila Lena budna in čemerna. Že celo jutro je, kot je rekla, iskala mucka, pa ga ni nikjer našla. To je Maki sicer pričakoval, a mu vseeno ni bilo všeč. Še manj, da je tako zelo pogrešala Klincmana.

»Kako si ga lahko spustil ven?« mu je očitala.

Maki se je branil s tem, da ni on spustil mačka ven. Povedal ji je, da je delal na vrtu pred hišo in da se je Klincman po vsej verjetnosti sam izmuznil iz bajte.

»Namenoma si mu pustil odprta vrata,« je nadaljevala.
»Ker ga ne maraš!«

To je seveda zanikal in jo potem tolažil s tem, da je maček divja žival, da sodi v naravo, da si je sam izbral to pot itd., itd. in da se bo slej kot prej vrnil nazaj.

»Ko bo lačen, bo prišel,« je manipuliral in upal, da do tega ne bo prišlo.

Ni preveč pomagalo. Ko je že drugič preiskala celo staro bajto in njeno širšo okolico, ne samo vrt; ko si je s klicanjem njegovega butastega novega imena, ki mu ga je dala, skorajda uničila glasilke, je Lena legla nazaj v posteljo, rekoč, da ji ni do ničesar več. Maki je legel poleg nje in potisnil glavo pod njeno pazduho, kot je to počel njen maček, pa se je Lena preprosto obrnila na drugo stran in Makija pustila vnemar. Več kot očitno je bilo, da ji res ni bilo do ničesar.

Vstal je s postelje, šel v kuhinjo, od tam pa na velik balkon s pogledom na obronke mesta in si prižgal cigareto.